

[Valdemar Sørensen.]

Maaske maa jeg dog gøre den Bemærkning, at ogsaa jeg har store Betænkeligheder ved Udformningen af § 11, Betænkeligheder, som jeg ikke finder fjernes ved Bemærkningerne om det Ændringsforslag, der blev stillet i Landstinget. Jeg finder nemlig i al Almindelighed, at en Bestemmelse om, at ingen har Krav paa Meddelelse om Erklæringer, der er afgivet i Sager, der angaar Personers Ve og Vel i saa høj Grad som disse, i al sin Skarphed er af den Natur, at man rent følelsesmæssigt maa nære den største Modvilje mod den. Der foregaar jo nemlig, naar Folk søger Opholds- eller Arbejdstilladelse, og Organisationer og andre skal afgive Erklæringer derom, Ting, som ikke altid er af helt tiltalende Natur. Men for Fremtiden er man altsaa helt ude af Stand til at kontrolere, hvad der siges, og hvorledes en Erklæring begrundes, naar saadanne Forhold er paa Tale. Jeg synes ikke, det er en Bestemmelse, som man, hvis den nye Lov ikke skulde vedtages med den korte Frist, der er inden nuværende Lovs Udløb, kunde lade passere uden at gøre den til Genstand for Undersøgelser og Omtale i et Udvalg; men som Forholdene er, er dette jo umuligt. Jeg skal derfor paa Partiets Vegne anbefale, at man vedtager Lovforslaget.

J. S. Føget: Jeg skal indskrænke mig til at udtale, at naar vi fra vor Side faar Tid til at se paa Lovforslaget, vil vi tage Stilling til det.

Aksel Larsen: Vi har i Gaar og i Dag haft megen Debat om, hvad der forstaas ved at behandle Mennesker fair. Jeg er ikke sikker paa, at jeg er i Stand til at bruge dette Fremmedord om den Behandling, der bliver os til Del ved Behandlingen af disse Sager her. Det er ganske umuligt at tage ordentlig Stilling til Lovforslaget, naar de kommer paa denne Maade, naar man paa et saa sent Tidspunkt faar at vide, at Lovforslaget vil blive sat til Behandling og oven i Købet agtes færdiggjort ved tre Behandlinger her i Dag. Det er muligt, det er let for de store Partier, som har Repræsentanter i Landstinget, men for os andre er det nu ikke saa helt lige til. Det gør, at jeg kun kan fremsætte nogle faa Bemærkninger om Lovforslaget.

Jeg vil sige i Almindelighed, at jeg ikke er Tilhænger af dette Lovforslag, fordi det forekommer mig at betyde en unødvendig Skærpelse af Lovgivningen paa dette Omraade. Jeg finder navnlig, at det er betæn-

keligt at give Myndighederne saadanne Fuldmagter, som der gives dem her i Lovforslaget, i denne Tid, hvor Emigranternes Stilling uden videre er svær nok, og jeg synes, Myndighederne paa mangfoldige Omraader godt kunde gaa noget mere lemfældigt frem.

Jeg ønsker endvidere konkret at sige, at jeg er Modstander af Bestemmelsen i § 1, Stk. 3, om, at Rigspolicehens Skøn skal være afgørende for, om Udlændinge skal afvises af Politiet. Jeg synes, at saa vigtige Afgørelser skal man ikke overlade til en Embedsmand. Jeg finder heller ikke, det er værdigt for Ministeren paa den Maade at lade de underordnede Embedsmænd tage Ansvar, jeg mener, at skal Afgørelserne være afhængige af et Skøn, kan det kun tilkomme een Person at foretage dette Skøn og tage det fulde Ansvar for det, nemlig Justitsministeren.

Noget lignende mener jeg vedrørende Bestemmelsen i § 3 om, at Udlændinge, der har skaffet sig Adgang her til Landet uden om Paskontrollen, kan udvises af Politiet; jeg mener, at Udvisning skal ikke være en rent administrativ Sag, noget, som en eller anden underordnet Politinstans kan foretage, det maa i hvert Fald være noget, som Justitsministeren maa tage Ansvar for.

Jeg kan ikke se, at de Argumenter, Rigspolicechefen kan have anført, er tilstrækkelige til Begrundelse af den kolossale Skærpelse af Lovgivningen, som 2det Stykke i § 9 betyder, hvorefter det rent praktisk blive saadan, at hvis nogen for en Dag eller to faar Besøg af en Slægtning eller Ven fra Norge eller Sverige eller et andet Land, skal han straks løbe til Politiet og meddele alle vedkommendes Personalialia. Jeg synes ikke, man behøver at gaa saa vidt, og jeg vil derfor henstille, at man giver lidt mere Tid til Behandlingen af Lovforslaget her i Tinget og faar denne Bestemmelse ændret i mere heldig og lemfældig Retning.

Hvad angaar de to sidste Linier i den paagældende Paragraf: at Justitsministeren bemyndiges til at fastsætte Bestemmelser om Anmeldelsespligt for Teltlejre, er vi absolut Modstandere af dem. Det skyldes for det første, at vi synes hele dette Forhold ikke egner sig til paa den Maade at drages ind i denne Lovgivning. Det skyldes ogsaa, en dybtfølt og ærlig Mistillid til den højtærede Justitsminister, der med hele sin — om jeg saa maa sige moralske Aareforkalkning virkelig ikke kan anses for at være velegnet til at optræde som Moralens Vogter paa dette Omraade.